

kommen i livligere Bevægelse. Da de andre tav, sagde hun:

„Jeg tror nu rigtignok, det var bedst, om Gutten blev hjemme i Dag, Emanuel! Han har rigtig slet ikke haft det godt hele Formiddagen.“

„Jamen, kære . . . du hører jo, at det er helt forbi nu. Han siger selv, at han slet ikke længer kan mærke noget. Og véd du hvad, den friske Luft kan da kun gøre ham godt. Den friske Luft er Vorherres Lægemiddel, siger jo et gammelt Ord! . . . Gutten har igen siddet for meget inde og kukkeluret, derfor er han bleven lidt blegnæbet i den sidste Tid. Det er hele Sagen!“

„Jeg tror nu alligevel, det var bedst, om vi farede lidt varsommere med ham, Emanuel. Og allerbedst var det maaske, om vi endelig en Gang gjorde det til Alvor med at snakke til Doktoren om ham. Nu har han gaaet med det Øre snart i to Aar, og det kan dog vist aldrig ha'e sin Rigtighed.“

Emanuel svarede ikke straks. Det var et Emne, der før var debatteret imellem dem.

„Ja, naturligvis, Hansine . . . dersom du virkelig ønsker det, kunde det selvfølgelig ikke falde mig ind at modsætte mig det. Men du véd, at jeg for min Part ikke har synderlig Tillid til det